

ORSZÁGOS HIRLAP

Előfizetési árak:

Egész évre 14 frt, félévre 7 frt, negyed évre 3 frt 50 kr.
Egy hónapra 1 frt 20 kr.

Egyes szám ára helyben 4 kr., vidéken 5 kr.

Főszerkesztő

MIKSZÁTH KÁLMÁN

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

VIII. kerület, József-körút 65. szám.

Megjelenik mindennap, hétfőn és ünnepnap után is.

II. év.

Budapest, 1898, szombat, augusztus 6-án.

216. szám.

Ex Maria-Radna lux.

(p—d) Szó sincs róla, nem kell kétségbeesnünk a haza állapotján. Nem vész el a haza, amíg nagy fia vannak. Pedig úgy látszik, eléggé termőképes még ez a magyar humus, produkál az nagy embereket bőven; csak meg kell őket látni. Lám, ma is felmerült egy nagy férfiú egyik jogi lapunkban, amint ez a törvénykezéstről szóló rovatnak „Egy rossz szokás” című híréből olvasható. A nagy ember Mária-Radnán buzgólkodik az ott levő járásbírósnak kétségkívül rozoga épületében. Nagy okunk van hinni, hogy a radnai járásbíró egyidőre nevezetes alakja lesz a mi igazságszolgáltatásunk történetének. Miért? Mi történt?

Az történt, hogy a radnai járásbíró megütközéssel tapasztalt. Még pedig Radnán való rövid tartózkodása alatt tapasztalt megütközéssel. Mit?

Azt, amit csodálatos módon többen tapasztaltak: itt és ott is, mindenfelé az országban. Sőt azt, amit mi is tapasztalunk, még pedig ugyancsak megütközéssel, noha ez életben soha nem voltunk Radnán, ellenben állandóan Budapesten tartózkodunk immár jóideje. A radnai járásbíró azt tapasztalta megütközéssel, hogy „a peresfelek a tárgyalások előtt a járásbírósi alkalmazottak lakására ajándékokat visznek.” Ez a radnai bírónak határozottan nem tetszik s az lesz a főgondja, hogy ezt a rossz szokást teljesen megszüntesse.

Az elébb idézett szavak a járásbíró urfoglalmazványából szó szerint lévén átvéve, mindenekelőtt annak egy stílusos homályossága tűnik fel előttünk. Kik azok a „járásbírósi alkalmazottak”? De rá se ér az ember megkeresni a feleletet, már is előtolakodik egy másik kérdés. Azt mondja ez a nevezetes irat, hogy ajándékokat „visznek.” Tisztelettel kérjük, mi van az elfogadással? Elfogadják-e az ajándékot, vagy visszaviszik?

Biztosra vesszük, hogy a radnai kiáltvány megjelenése óta két dolog közül az egyik történt. Vagy az, hogy a járásbírósi minden tagja fegyelmi vizsgálatot kért maga ellen, vagy az, hogy tengersok bünper indult meg vesztegetés kísérlete miatt. Mert a bíró ur határozottan eltalálta, hogy a főnnebb körülírt cselekmény „magában véve büntetendő.”

Oh, mennyire megörültünk a radnai járásbíró irásának, annak első felét olvasván. Ex Maria-Radna lux! És épen Aradmegyéből érkezik a fényesség, pedig az utolsó időben nem egészen jó híre kerekedett ennek a vármegyének. Nagy volt a miszivünk gyönyörűsége. Be fogják hát végre a száját annak a „sok nagy-száju ügyvédnek, aki eddig azt sugdošta, hogy: Nem árt a telekkönyvvezetővel a barátság, sőt czéghivatalokban is lehet jószóért előbb kapni elintéztést, nem is szólva egy-egy kiadóról, végrehajtóról, aki szereti a jó szívtart. Amit az ügyvédek, sőt a járatosabb laikusok beszéltek, azt tapasztalják végre a hivatalbeliek is, sőt megütközéssel tapasztalják. Kissé későn

ért meg a tapasztalásuk, de utóljára is megérett s ez a fő. Bizonyos, hogy most már tüzzel-vassal fogják kiirtani a „rossz szokást.”

De nagyon elmúlt a mi örvendezésünk. A radnai járásbíró nem tüzzel-vassal kíván hatni, nem fegyelmi vizsgálattal, nem bünperrel, nem az elcsapattás rémeivel, hanem dobpergéssel. Mérnöknek kell megtenni a bíró urat, mert ő kitalálta a vizáradás ellen való orvos-ságot; nem gátat kell építeni, hanem dézsával, sajtárral, sőt ivópoharakkal kell nekimenni a haragos folyónak, úgy kell kimeregetni a veszedelmes áradatot.

Megkérte tehát a járásbíró ur a községi előjáróságot, doboltassák ki, hogy a bírósági uraknak semmiféle ajándékot nem szabad elfogadniok s aki ez ellen vét, azt esetleg becsukják. Magyarán szólva, ennyit jelent ez az irat: A radnai járásbíró ur nagyon szépen megkéri az ő publikumát, hogy türtőztesse magát egy kissé, legyen oly kegyes, ne vesztegessen.

Már alássan bocsánatot kérünk, ennyi eredményért kár volt megütközéssel tapasztalni. Ennél többet ért volna az is, ha a bíró ur egyszerűen keblének legsötétebb zugába rejti az ő tapasztalatait, akkor legalább nem lenne hivatalosan konstatálva az a bizonyos tapasztalat, — ha komolyan segíteni úgy sem akarnak.

Nincs azonban azzal vége a dolognak. Nagy patália lesz ebből. A belügy-miniszter megharagszik, hogy mér a já-

Medvedadászon.

Irták gróf Tolsztoj Leo.

Medvedadászon voltunk és egyik társamnak sikerült is hamarosan egy hatalmas maczkót puskavégre kapni. A vadászon elhibázta a lövést és a vad csak kisebb sebet kapott, amelyvel meg is szökött. Mikor ezután az esemény után az erdőben találkoztunk, tanakodtunk, hogy mit tegyünk: üldözőbe vegyük-e mindjárt a medvét, vagy várjunk néhány napig, míg visszatér odjába, ahol minden veszedelem nélkül megkaparíthatjuk. A hajtók különböző véleményen voltak; az egyik, egy tapasztalt öreg, azt vélte, hogy okosabb lesz ha békében hagyjuk néhány napig, mert akkor könnyűszerrel elfoghatjuk. Egy fiatalabb hajtó kétségbevonta ezt és kijelentette, hogy ez a maczkó igen lusta és tehetetlen állat, amely nem is megy messzire, hanem itt a közelben le fog feküdni valahol, továbbá hogy abban az esetben, ha mégis meg akarna szökni, ő, a fiatalabb hajtó tudniillik — hóczipőjével utána fut és visszahozza.

Társaim mind inkább várniszereettek volna, én azonban Demjan — a fiatalabb hajtó — pártjára állottam és elhatároztam, hogy rögtön utána megyünk a vadnak.

Jókor nappal volt még. A többiek számokra ültek, hogy bemenjenek a faluba, én meg Demjan azonban az erdőn maradtunk; elláttuk magunkat kenyérral, még egyszer megvizsgáltuk fegyvereinket, bundánk csücskeit be-

szoritottuk az öv alá és utnak indultunk a medve nyomában.

Pompás időnk volt. Világos, téli hidegség feküdt az erdőre. Az ut azonban nehezen volt, járható s én lépten-nyomon belesüppedtem a frissen hullott hóba.

A medve nyomai világosan láthatók voltak. Nehezebbre eshetett a mély hóban előbbre jutni, s mi mindig megláttuk, hogy hol állapodott meg pihenőt tartani.

Egrideig benn az erdőben jártunk, míg a nyomok be nem kanyarodtak a cserjésbe.

— Le kell térnünk az erdei útról és körül kell járnunk, mondta Demjan, mikor megálltunk és gondolkodva széttekintettünk. Nyilván eltévedt és itt benn akarja magát kipihenni. Csak halkán, egészen halkán, ne köhögjön, ne kiáltson, különben megijeszti.

Balfelé fordulva iparkodtunk előre; azonban alig haladtunk ötszáz lépésnyit, már újból megláttuk a medve nyomát. Követtük a nyomokat és egy erdei útra jutottunk, mely bevezet a faluba. Itt-ott paraszteszima lenyomatát is láttunk a medve lábnyomai közt. A fenevad nyilván megkergetett egy parasztot, aki a falu felé futott. Egy verszinyire attól a helytől, ahol rátértünk az erdei útra, a medve nyomai megint lefordultak az útról és sajátságos: nem az erdőbe vezettek, hanem ki az erdőből, az ut felé.

— Ez már egy másik medve, mondtam Demjannak.

A legény elgondolkozva vizsgálta a különös nyomokat, aztán így szólott:

— Ném, uram, ez ugyanaz, csak meg akar bennünket csalni. Letért az útról és hátrafordulva ment, hogy félrevezessen minket.

Elhatároztuk, hogy mindenáron elejtjük, az alacsony, sűrű bokrokon azonban csak nehezen tudtunk áttörni. Azonfölül én nem voltam hozzászokva a hóczipőkhöz és minduntalan megbotlottam a hó alatt fekvő tuskókban és göröngyökben. Csak nagy megerőltetéssel tudtam előrehatolni a törpefenyők és bozott között; annyira izzadtam, hogy bundámat le kellett vetnem és átadtam Demjannak, hogy hozza ő. Demjan birta. Ő olyan egyenesen és simán ment, akár a padlón.

Három verszt volt már a hátunk mögött s nekem igen nagy kedvem kerekedett tervünk kivételét másnapra halasztani. Demjan azonban egyszerre megállott és oda intett magához.

— Itt a sűrűben kell ülnie, suttogetta. Nézz csak azt a szarkát, amelyik ott a fatetőn cserog: az már megérezte a szagát.

Tovább futottunk s egy verszinyire ráakadtunk az eredeti nyomokra, amelyekből megtudtuk, hogy körben haladtunk és bekerítettük a medvét.

— Most már a kezeink közt van, szóló Demjan, nyugodtan kipihenhetjük magunkat.

Demjan rákvörös volt az izzadságtól és ugyancsak törölgette homlokáról a verejtéket

rásbíró komolyan kérni valamit a községi bírótól? Mi köze annak a dobolás-hoz? Hiszen az igazságszolgáltatás el van választva a közigazgatástól és a dob tiszttára belügyi intézmény. Az igazságügyminiszter belátja, hogy Perczel Dezsőnek igaza van s közös erővel rontanak a szegény radnai járásbíróra? Aki mit csináljon? Okult a kárán és most már fölöttes hatósága útján és közvetítésével, a belügyminiszteren és alispánon keresztül arra kéri majd a községi bírót, hogy tekintsék tárgyalannak az ő előbbi komoly kérését, ne vegyék semmibe, ne doboztassák ki, hogy nem szabad ajándékot vinni a törvény embereinek.

A radnai járás polgárai borzasztó zavarban lesznek, nem tudják majd: szabad-e, nem-e?

Másfelé pedig szerte az országban vigan folynak majd tovább azok a cselekmények, melyeket a radnai bíró megítélésével tapasztalt.

Talán nem ártana, ha az igazságügyminiszter venné a kezébe, amit Mária-Radnán kezdettek sok jóakarattal, ha nem is sok dicsőséggel?

POLITIKAI HIREK.

A helyzet. Az ischli közös minisztertanács köti le most az általános figyelmet. De vagy oda, vagy ide, de ott kell eldölnie, hogy milyen csapáson induljanak meg ősszel a fontos kiigyeztési tárgyalások s épen azért magát ezt a közös minisztertanácsot is elő kell készíteni. Ez az oka, hogy a monarchia két államának kormányai még Ischl előtt is összejönnek és tisztázni próbálják kölcsönösen az álláspontokat. Kállay Béni közös pénzügyminiszternek budapesti és ischli útja is ezt a célt szolgálta már. Azonkívül Kaizl osztrák pénzügyminiszter is kihallgatáson volt a királynál. Ma délután öt órakor pedig báró Bánffy Dezső magyar miniszterelnök és Lukács László pénz-

ügyminiszter utaztak fel Bécsbe, hogy holnap a kiigyeztésről tárgyaljanak az osztrák kormányval. Akkorra már Bécsben lesz az osztrák pénzügyminiszter is, aki szintén ma utazott el Ischlből. Erre a bécsi tanácskozássra való tekintettel a sajtó egyelőre abban hagyta a kombinálást s a Reichswehr is csak ennyit mond gunyolódva: „A helyzet még mindig homályos, kombinációk dénevéreképtöröknek, baglyok huhognak és sűrű csillag-hullás van. Gróf Thun ebben a kísérteties milieuban ül és — vár. Báró Bánffy pedig Lukács pénzügyminiszterrel Bécsbe jön. Hír szerint az őszi munkaprogramot akarják megbeszélni, de nem lehetetlen, hogy amiben megállapodnak, az a kölcsönös — várakozás lesz.”

Lembergől jelentik: A „Slovo Polskie”-nek a politikai helyzetről a következőket távratozzák Bécsből: A válság mindinkább közeledik. A döntés valószínűleg augusztus 15—20-a közt lesz. A helyzet kulcsa a magyarok kezében van, akik egyelőre visszautasítják a kiigyeztést a 14. szakasz alapján. Ha Thun grófnak nem sikerülne a Reichsrathot munkaképesé tenni, akkor vagy kabinetválság, vagy a választási törvény megváltoztatása fog bekövetkezni. Tévesek azonban azok a hírek, amelyek szerint a tartománygyűlések fogják az új Reichsrathba küldeni a képviselőket. Arra az esetre, ha kormányválság következne be, esetleg Schönborn vagy Lobkowitz alakítana kabinetet, de azért ezeknek is újra kellene kezdeni a tárgyalásokat a németekkel és a csehekkel.

Egy érdekes beszámoló. Vörös László, a kereskedelmi miniszterium volt államtitkára, mint értesülünk, a napokban lerándul Kaposvárra, hogy választóinak beszámoljon. Ezt a szándékát a kaposvári szabadelvű pártnak már be is jelentette. Ha elgondoljuk, hogy a kereskedelmi politikának ez az oszlopa milyen körülmények közt vált meg huszonhétéves szolgálat után az állásától, nem kell hozzá valami nagy jóstehetség, hogy előre is elárulhassuk, micsoda érdekes beszámoló lesz ez, közvetlenül az államtitkári állásról való lemondás

után. Vörös László beszámolója mindenkor figyelmet követelt volna, ezuttal azonban igazán a legnagyobb kíváncsisággal szabad eléje nézni.

A turóczi akna.

A magyar sajtót a pusztá öszlőne is rávitte, hogy amikor Turóc-Szent-Mártonban férfiak és asszonyok idegen vendégeket hívnak a tanácskozásaikhoz, az nem lehet nagyon ártatlan dolog. És a sajtóhoz méltó nemzeti feltékenységgel figyelte, hogy hol pattan ki a turóc-szent-mártoni tudósításokból az, ami a magyar nemzet ellen irányul és a sohasem alvó pánszláv álmokat akarja szolgálni. De ravasszággal dolgoznak Turóc-Szent-Mártonban a férfiak is, az asszonyok is, tudósításokat pedig csak olyanokat küldözgettek szét, amelyek még a legfeltékenyebb magyarságban se ébreszszék fel a gyanút. Így aztán a magyar sajtó inkább csak a levegőben vagdalkozott, mert a turóc-szent-mártoni ártatlan tudósítások nem igen látszottak igazolni a nagy haragot. Hiszen csak egyszerű kulturális problémákról folyt a szó és egy csomó tót kisasszony meg asszonyság tanácskozott nőegyleti dolgokról.

Valami kis tápot mégis adott a lappangó gyanunak az egyik tót kisasszony őszinte valómása. Ez a kisasszony ugyanis, mikor azt mondotta neki valaki, hogy a Zsivénának kissé kevés tagja van, megfélekedésében büszkén vágta ki:

— A Zsivénának minden tót nő tagja, már születésétől kezdve.

Ez az önkéntelen felkiáltás sokat elárult. De nem mindent. A gyanutlanabb elemek még mindig abban a boldog hitben ringathatták magukat, hogy ez az egész tanácskozás csak egy naiv nyári szórakozás, amelylyel a turóc-szent-mártoniak magukat mulattatják. Hiszen még a magyar parlament is meglehetősen optimizmussal szokta a tótok efajta szórakozását fogadni s akárhányszor megtörtént, hogy a veszedelmes nemzetiségek sorából szeretettel vették ki a tótokat, mint akik állítólag egé-

habátja ujjával. Én magam csuronvíz voltam, mintha akkor léptem volna ki a fürdőből.

A fák között már jelentkezett az alkonyi aszürkület. Levetettük hőcipőinket, rájuk ültünk és kenyeret meg söt vetünk ki a tarisznyánkból. Lenyeltem egy marék havat, aztán kenyeret ettem, ami nagyon jól ízlett. Sötétedni is kezdett már s mi még mindig ott ültünk. Kérdeztem Demjant:

— Mennyi utunk van a falig?

— Tizenkét verszt, hangzott a felelet. Éjszaka lesz, mire beérünk. Most pihenünk még egy kicsit, de vegye föl a bundáját, különben meghül.

Demjan aztán fenyőgalyakat hozott és fekvőhelyet csinált. Lefeküdtünk s én nyomban el is aludtam.

Csak két óra múlva ébredtem föl. Káprázatos fehérség terült el körülöttem és nem tudtam, hogy hol vagyok. Csak lassankint tudtam a fákat, cserjéket és a felhőfoslányok mögül kikandikáló csillagokat megkülönböztetni. Erősen hullott a dér, amíg aludtunk. Bundámra, Demjan hátára, a fák ágaira, mindenhova hullott a dér; fölkeltem Demjant, fölhúztuk hőcipőinket és utra keltünk.

Az erdőben köröskörül mélységes csönd volt, csak néha-néha zörrent egyet egy megfagyott fa-ág, vagy egy felszökő vad lába nyomán egy cserje.

Letértünk az országútra, levetettük hőcipőinket s csak amugy kényelmesen tartottunk a falu felé. Pompás volt az a gyalogút a bájos téli éjszakában és alig kezdtem élvezni, már is czélunknál voltunk. Vadásztársamnak, aki már aludt, elmondtam, hogy meg-

találtunk a medvéjét, aztán megrendeltem másnapra a hajtókat és némi vacsora után lefeküdtem.

Olyan fáradt voltam, hogy délig is elaludtam volna, ha társam reggel fel nem költ. Mire talpra álltam, ő már fel volt öltözködve és a puskájával bajlódott.

— Hol van Demjan? Ez volt az első kérdésem.

Demjan akkor már régen talpon volt és kivezette a hajtókat az erdőre. Felöltöztem, rendbehoztam fegyvereimet és szánunkra ülve, elindultunk az erdő felé.

A levegő még mindig hideg volt. Nem fujt a szél és a nap állandóan a felhők mögött bujkált. A levegő ködös volt s a dér még egyre hullott.

Három versztnyire a falutól akadunk rá vadásztársainkra, akik hatalmas korbáccsal a kezükben, hajtók társaságában melegedtek a gödörben rakott tüznél. Igen vidám hangulatban voltak és sült burgonyával tartották jól magukat. Demjan is köztük volt. Ahogy meglátott bennünket, nyomban rendezte a hajtókat, mintegy harmincz férfit és asszonyt, és odavezette őket, ahol az éjszaka fölfedestük a medvét.

Az uttörők deréig gázoltak a hóban. Mi ketten leszálltunk szánunkról és gyalog követtük őket a már letaposott uton.

Vagy félversztnyit mehettünk így a magas hófalak közt, mikor Demjan elkezdett ide-oda ugrálni és intett nekünk, hogy menjünk hozzá. Mindenikünknek kijelölte a leshelyét és elhelyezte bennünket a kijelölt ponton. Mikor elfoglaltam a helyemet, igyekeztem némi tájé-

kozást szerezni a helyzet felől. Balfelől az erdő volt, amelyben bizonyos távolságban egy hajtó állott, háttal fordulva felénk. Elöttem a sűrű, embermagasságu fenyves, melynek ágai megörnyedtek a rárakodott hó sulyától. Egy keskeny út, mely az erdőből futott ki és egészen el volt borítva hóval, épen előttem vonult el. Jobbra tőlem egy másik, hasonlóképen sűrű fenyves sötélt, a végén pedig nagy tisztás terült el. Megvizsgáltam puskáimat, fölhúztam a ravaszt és azon gondolkodtam, hogy hogyan állhatnék fel legjobban. Háttam mögött néhány lépesnyire egy bokor állott. Oda mentem, eltakarítottam előle a havat és hozzátámasztottam egyik puskámat. Minden eshetőségre elkészülve, azt is megnéztem, hogy a vadászkésem rendben van-e?

Alig fejeztem be az előkészületeket, már hallatszott a Demjan hangja az erdőből:

— Fönn van! Fönn van!

És mindjárt utána a hajtók kiáltása:

— Hu! Hu! Hu!

Meg az asszonyoké:

— Aj! Aj! Aj!

A vad csakugyan fönn volt, Demjan fölverte. A hajtók ide-oda futkostak nagy kiabálással, csak én és kisérőm vártuk nyugodtan a bekövetkezendő eseményeket. Szivem hevesen dobogott és görcsösen szoritottam meg a puskát. Maczkó mester minden pillanatban kitérhetett az erdőből. Lelki szemeimmel láttam már, hogyan lövöm le a hatalmas vadat, hogyan terül el előttem a földön — egyszerre azonban réttentő szuszogást és lábdobogásokat hallok balfelől és az erdőben, vagy ötven lépésnyire tőlem, rengeteg fekete alak bukka-

azen jó fiai ennek a hazának s legfőlebb, ha a néppárti izgatás tudja őket néha vallási kérdések körül fellázítani.

Most pedig egyszerre kívül, hogy ez az optimizmus egyszerűen vétkes dolog.

Épen a leginkább érdekelt turóci magyarság köréből kapjuk az emlékezetes mentőt. Onnan figyelmeztetnek minket, hogy ami Turóc-Szentmártonban készült, az csöppet sem naiv és tavolról sem ártatlan játék. Nagy szervezett pánszláv tüntetés volt ez, csak hogy az őszinteség bátorsága hiányzott belőle. Alarcosan gyülekeztek, de kivétel nélkül a magyar állam ellen sorakoztak, akik ezt a tüntető gyűlést összehívták és rendezték.

Csak a faktumokat kell sorra venni.

Először is megtudjuk akkor, hogy a turóc-szentmártoni ünnepekre igen sok gyanus külföldi vendég érkezett. Így: Dyla Manó ügyvéd Pilsenből, dr. Baudouin de Courtenay filologia-tanár Krakóból, Stur Antal lelkész Vadilavierből s azonkívül egész sor pap, szerkesztő, ügyvéd, tanító és joghallgató Csaszlauból, Zakopanieből, Olmützből, Nagy-Parnitzból, Ostrauból, Prágából, Magyar-Brod-ból és máshonnan. Összesen huszonnégy külföldi vendég.

Ezeket a vendégeket Hurban, Halapa, Paulinyi Tóth Zsigmond és Melicsko János evangélikus tanító fogadták, akiknek a fogadtatás ünnepiessé tételében segédkeztek: Krisko Pál, Körmöcz város levéltárnoka, Hodzsa Zolyom-radványi evangélikus pap és Kovalcsy Imre rózsahegy evangélikus lelkész. Azonkívül egy csomó magyar honpolgár, akik megbeszélés szerint valamennyien orosz szabásu inget viseltek a fogadtatásnál.

A gyanus vendégjárásról és a fogadtatás különös módjáról kétségtelenül értesítették a belügyminisztert is, de még sem intézkedett, hogy a meginduló tanácskozások magyar nemzeti érdekből kellő ellenőrzés nélkül ne maradjanak. A kormányának a szemöldöke sem rándult meg és a Turóc-Szent-Mártonba érkezett külföldi vendégek abban a pillanatban,

amikor a magyar türelemnek épen legbűnösebb példáját tapasztalhatták, hozzáfogtak a magyar türelmetlenség leszólásához. Mert ez volt az igazi témájuk. Hivatalosan egyébről is beszéltek, de suba alatt csak a magyar nemzetet szapulták. És akadt köztük olyan is, aki nemcsak a suba alatt gyűrte össze az öklét Magyarország ellen, hanem teljes nyíltsággal is szórt a szitkokat. Ez a derek férfiú dr. Baudouin de Courtenay, a krakói tanár ur volt, aki olyan hangon mert a magyar nemzetéről beszélni, hogy más országban föltétlenül eltolonczolják, ha így mer az uralkodó faj ellen kikelni. Ő azonban bátorságban érezte magát és az eltolonczoltatástól csöppet sem félt. Sőt inkább kijelentette, hogy filologiai tanulmányok ürügye alatt meg is akar telepedni Turóc-Szent-Mártonban. Olyan kitűnő helynek ismerte meg ezt a dicső országot, ahol kormány és hatóság a legnagyobb türelemmel nézi, mint akarják jövevény izgatók a nemzet alatt feldulni a talajt.

Ugy tudjuk, hogy a turóc-szentmártoni magyarság köréből dr. Baudouin de Courtenay ur ellen mégis tettek már följelentést izgatás miatt. Eddig azonban még nem mutatkozik a megtorlás. A kormány, mely elmulasztotta az előzetes óvó intézkedéseket, még post festa sem tartja sietősnek a dolgot s talán nem is fog addig erősebb rendszabályokhoz nyulni, míg a krakói tanár ur alaposan meg nem dolgozta a felvidéki tótságot — filologiai tanulmányok ürügye alatt. Akkor talán mégis talál egy erőyes szót, amitől ez az ur ijedten ugrik majd át a határon és meg sem áll az árván hagyott krakói katedrálisig. Csakhogy az már késő volna. Az a kormány, amelynek feje a törvényhozás termében merre kimondani, hogy sovíniszta és a nemzetiségi dolgokban nem ismer megalkuvást — a konkrét bizonyítékokkal szemben nem maradhat tétlen. Ha a belügyminiszter nem mozdul, cselekedjék helyette báró Bánffy Dezső.

Neki némi praxisa is van az efajta nemzetiségi garázdálkodások megtorlásában.

A katolikus kongrua.

A katolikus kongrua-bizottság kiegészítése alkalmából egyik munkatársunk fölkereste a bizottságnak azt a tagját, aki a kongrua-ügy jelenlegi állásáról legilletékesebb felvilágosításokkal szolgálhat. Kiküldött tudósítónk kérdéseit és a kongrua-bizottság tagjának válaszait a következőkben adjuk:

— Mi az oka — kérdezte tudósítónk — hogy a két évvel ezelőtti kibocsátott jövedelem-bevallási ivatek még mindez ideig nem érkeztek be? Nem mulik-e a dolog az alsóbb papság huzódzásán?

— A kérdéses ivatek beérkezését nem a papság huzódzása s nem a jövedelmek bevallásától való vonakodás késlelteti. Az ok itt is a bürokratikus, czopfos eljárás, mely a kibocsátott ivatek visszaküldésénél mutatkozik. A plébánosoktól kitöltött ivatek ugyanis első sorban a püspöki irodák revíziója alá kerülnek. Az itt felülvizsgált ivatek a vármegyéhez teszik át, az pedig köztudomásu, hogy a közigazgatási hivatalok semmivel sem járnak gyorsabban a csigánál. A kibocsátott 5260 ivatekból csak 800 nem érkezett még vissza, de ennek sem a papság az oka, bár el kell ismerni, hogy vannak egyesek, akik csak azért nem töltötték ki az ivatek, mert a kongrua rendezése által kisebb jövedelmük volna, mint amennyi most van. Bátran mondhatom, hogy ugy a nagyobb, mint a kisebb egyházi birtokok jövedelmének összeírása csaknem teljesen be van fejezve és az a kevés összeírás, mely eddig még nem érkezett be a központi bizottsághoz, az őszig előreláthatólag be fog érkezni.

— A késedelmezésből nem lesz-e baj?

— Egy-két egyházi hatóság késedelmezése annálkevésbé szolgálhat akadályul a bizottság működésében, miután az eddig beérkezett összeírások felülvizsgálása ugyis több hónapig fog eltartani.

— Mint vélekedik méltóságod a kongrua-bizottságnak a napokban történt kiegészítéséről?

— A sikeres működés érdekében szükségessé vált, hogy ő felsége, mint főkegyur jóváhagyása mellett, a bizottság kiegészítésék. Ez a kiegészítés a lehető körültekintéssel történt a katolikus ügyek iránt érdeklődő, a közügyek terén súlylyal bíró munkaképes egyházi és világi férfiak sorából. A bizottságnak ez a nagymérvű kiegészítése arról tanuskodik, hogy a kormány el van határozva, hogy a katolikus papságot annyira érdeklő kérdést — a lehetőség határai között — mielőbb megoldja.

nik föl és egyenesen felém tart. Czélozok és várok: hátha közelebb jön, gondolom. Egyszer azonban egy pillanatig fölél, aztán megrázza magát és — hátat fordít. Mikor hátával fordult felém, akkor láttam csak, hogy milyen pompás állat. Most már nem gondoikodtam tovább. Ujból czéloztam és löttem . . .

Nagyot durrant a puska, a golyó azonban csak egy fába furódott. A löporfüstön át láttam, hogy a maczkó eszeveszetten rohant a bozót felé.

— Rámnézve vége a vadászatnak, gondoltam. Nem hiszem, hogy a medve még egyszer felém jöjjön. Vagy áttöri a hajtók lánczát és megszökik, vagy pedig egyik vadásztársam lövi le. Megöltöttem a puskámat és haligatoltam. A hajtók még mindig kiabáltak: — Hu! Hu! Hu!

Egyszer csak elkezd egy asszony balra tőlem, torkaszakadtából kiáltozni:

— Itt van! Itt van! Itt! Itt! Itt! Aj—aj—aj! Oj—oj! Odatekintek: valóban, a medve ott volt. Hozzáam nem volt olyan közel, hogy rálöttem volna, de ha akartam volna is, akkor sem löttem rá, mert Demjan egy pillanat alatt átlátta a helyzetet és figyelmeztette vadásztársamat, aki abban a perczben fölémelte fegyverét és lött . . .

Azt hittem, most mindennek vége. Társam azonban a helyén maradt. Elhibázta a lövést, ép úgy, mint én.

— Többé vissza nem jön, az bizonyos, gondoltam. De hallga csak! . . . Mi az? . . . Mint a szélvihar, olyan sebessen vágat felém a maczkó, vastag hóköpnögyegbe burkolozva. A hatalmas állat sem lát, sem hall, csak rohan

árkon-bokron át és nagy aggodalmában azt sem látta, hogy hova és engem észre sem vett. Mikor megpillantottam, már csak öt lépésnyirel feketedett felém szőrös melle és meredtek rám vörös szemei. Puskát ragadok, lövök — puff! Már csak egy lépésnyire van tőlem, a fegyver csövét csaknem a fejéhez nyomom és lövök — hiába! A golyó talált, de nem ölte meg. Meg akarom fogni a másik puskát, a megdühödött vad azonban rávetette magát, eltaszított és keresztben állt meg fölöttem. Föl akarok emelkedni a rámnehezede test súlyától nem tudok. Egy pillanat alatt fölismertem a helyzetet és átlátta, hogy ellensége vagyok. Mikor fejfelém fordult, éreztem a frissen kiömlött vér szagát s már mintha a torkában lett volna a fejem. Manesai vállaimra nehezettek, se jobbra se balra nem tudtam mozdulni és hiába igyekeztem rettenetes helyzetemből kiszabadulni. Már éreztem, hogy fogait egyre mélyebben vájja homlokomba és arczomba és veszett dühvel marcangolja szét testemet. Minden rángatózás, fészkelődés hiabavaló. Ugy látszik, itt az utolsó óráim . . . Egyszerre aztán megkönnyebülést érzek s ahogy fölnezek, a maczkó már akkor messze futott tőlem.

Meg voltam mentve, ha mindjárt csunya módon megtépett is ellenségem. Mikor vadásztársam és Demjan észrevették válságos helyzetemet, rögtön felém futottak, az előbbi azonban sokat csetlett-botlott, mert a rendes ut helyett a hepe-hupás tarlóra tért le. Demjan-nak nem volt puskája, csak egy hatalmas ostor volt nála, amelylyel felénk futott egyre kiabálva:

— Bocsásd el azt az urat! Bocsásd el azt az urat! Hej, testvér, bocsásd el!

És a medve elbocsátott, sőt még el is szaladt.

Homlokomról czafatokban esüngött le a hus, a nagy izgalomtól azonban semmi fájdalmat sem éreztem. A vadászok mind össze-futottak, nézegették sebeimet, aztán hóval hüstitették a sebeket. Én pedig csak a medvére gondoltam. Legjobb szerettem volna utána futni, hogy megöljem, de nem bocsátották el. Épen mikor a fejemet egy kendővel bekötötték, kiáltotta valaki:

— Itt van! Itt van!

Valóban, a hatalmas állat még egyszer visszatért, nyilván azért, hogy végezzen velem, a nagy embertömeg láttára azonban megremült és beiramodott a cserjésbe, még mielőtt rálötthettek volna.

Mivel fájdalmaim ezalatt nagyon megnövekedtek, lemondunk a medve további üldözéséről és bementünk a faluba, ahol az orvos bekötötte sebeimet.

Egy hónappal később, mikor meggyógyultam, ujból elindultunk, hogy fölverjük a fenévatat. Ekkor azonban nem mert kitörni a hajtók köréből, hanem zavarodottan futott ide-oda. Végre aztán Demjan megadta neki a kegyelemdőfést. Megvizsgáltam a koponyáját és megláttam lövéseim nyomát a szétzuzott állkapczákon. Rendkívül szép állat volt, pompás fekete bőrrel. Kitömettem és a szobámban helyeztem el. Azoknak a sebeknek, amelyeket homlokomon tépett, még most is meglátszanak a nyomai . . .

Annnyit már is mondhatok, hogy a bizottság szeptember elején megkezdte működését. Az illetékes körök akaratától függ aztán, hogy a bizottság működése minél előbb sikerre vezetessen.

— Mőtóságod az illetékes körök akaratára hivatkozik. Tehát a kormány esetleg el akarja halasztani a kongrua rendezését?

— Erre nézve nem szabad nyilatkoznom.

— Mennyire haladt előre a bizottság működése?

— A beérkezett összeírások a dr. Timon Ákos miniszteri tanácsos vezetése alatt álló irodában törzskönyvezve vannak. A szükséges jegyzetek is be vannak vezetve. Minden előmunkálat megtörtént tehát, hogy a kiegészített bizottság az őszszel akadálytalanul megkezdhesse működését.

— És miben fog állani a bizottság működése?

A működés első sorban a kisebb egyházi javadalmak (plébániák) jövedelmi összeírásának másodfokú fölülbírálásából, másod-sorban a nagyobb egyházi javadalmak (érsek-ségek, püspökségek, javadalmas apátságok, prépostságok, székes- és társas-káptalanok) jövedelmi összeírásának elsőfokú megállapításából nyeri anyagát. E munkálat befejezése fogja föltüntetni egyfelől azt, hogy a kisebb egyházi javadalmak kongruájának kiegészítése milyen összeget igényel, másfelől, hogy e szükséglet fedezésére a nagyobb egyházi javadalmak jövedelméből milyen összeg áll rendelkezésre. Azután fog sorra kerülni a nagyobb egyházi javadalmak jövedelmének megadóztatási kérdése a kongrua-alap javára, ami egyik sarkpontja a kongrua rendezésének. Annál is inkább fontos ez, mert a királyi rezolúcióknak álláspontja az, hogy a kisebb egyházi javadalmak jövedelmi kiegészítésére a nagyobbak fölöslege kell, hogy szolgáljon.

— És a szervezetek birtokaival mi történik?

— A szervezetek föl vannak mentve, illetve a szervezetekre az összeírás nem lett kiterjesztve.

— És mivel fog foglalkozni a bizottság ezek után?

— Azután következnek a kegyuraság, a párbér, a stóla és a görög-katholikus lelkészségek jövedelmének szabályozása. E kérdések megoldására nézve is folynak már a munkálatok, sőt a szükséges előmunkálatok nagyrészen meg is történtek.

Tudósítónk a kapott felvilágosítások után még csak azt kérdezte, hogy vajjon a néppárti támadások, amelyek a bizottság kiegészítése ellen felhangzottak, nem fogják-e a bizottság tárgyalásait izgatottakká tenni. De erre a válasz nagyon rövid volt:

— Magyarországon nem lehetne egy bizottságot úgy összeállítani, hogy valamelyik párt meg ne támadná miatta.

És ez igaz is.

KÜLFÖLD.

A román király útja. Kievi telegrammok szerint Károly király és Ferdinánd trónörökös a fényes pétervári és moszkvai napok után már hazatérőben vannak. Tegnap este érkeztek Kievebe, ahol a kormányzó, a tábornoki kar, a katonai és polgári hatóságok a legnagyobb ünnepekkel fogadták és a várost is kivilágították. Bukarestben nagy is az öröm a fogadtatások fényének híre fölött s mint nekünk jelentik, Bukarest város tanácsa a mai napon a következő, azonos szövegű telegrammot küldte a pétervári és a moszkvai városi tanácsokhoz:

A királyi főváros tanácsa a polgárság nevében tolmácsolja Önöknek benső háláját ama meleg és fényes fogadtatásért, melyben ő felségét, Károly királyt és ő fenségét, Ferdinánd trónörökösét részvételükkel egyúttal kifejezést ad legőszintébb óhajta-gainak városuk boldogsága és felvirágzása iránt.

Éljen ő felsége a császár!

Éljen ő felsége a császné!

Éljen a császári család!

Éljen Pétervár (Moszkva) városa!

Agitáció György herceg ellen. Athenből jelenti egy mai táviratunk: Híre jár, hogy Kréta szigetén egy idő óta bizonyos agitációk folynak György hercegnek a sziget főköormányzójává történendő kinevezetése ellen. Ez a hír Athenben kellemetlen meglepetést okozott, mert teljesen ki-zárták tartották, hogy a krétaiaknak csak a leg-kisebb kifogásuk is lehetne a kinevezés ellen. Az agitáció kezdeményezői nyilván volt krétai fel-kelők, akik jobb szeretnék ha bonnszülött ember kerülne a sziget élére, mert akkor inkább remélhetnék önző vágyaik teljesülését, mint György herceg regimjeje alatt, aki bi-zonyára idegen elemeket is bele fog vonni a sziget közigazgatásába. Bizonyos oldalról azt híresz-telik, hogy az agitáció részben angol befolyás volna, ezt azonban Athenben nem hiszik. Semmi jel sem mutatja, hogy Anglia, mely mindjárt kez-dettől fogva helyeselte a herceg jelölését, idő-közben véleményét változtatott volna. Irányadó kö-rökben egyáltalán nem tulajdonítanak nagy fontos-ságot az egész agitációnak, mivel a krétaiak nagy része is elítéli az ismeretlen izgatásokat.

TÁVIRATOK.

A külügyminiszter otthon.

Bécs, augusztus 5. Gróf Goluchowski külügyminiszter ma este Párisból ideérkezett.

Békekötés előtt.

London, augusztus 5. A Reuter-ügynök-ség Washingtonból jelenti, hogy a Spanyol-oroszoktól követelt kijelentéseket teljesen joga-saknak tartják. Eddig semmi sem ad okot arra, hogy Spanyolország jóhiszeműségét két-ségbe vonják. Mac Kinley elnök Cambon francia nagykövetnek a békeföltételek meg-változtatására tett indítványait, a részletekre vonatkozó néhány pontot kivéve, elutasította. A tárgyalás kétségkívül jól halad. Elhátá-rozták, hogy a békebizottság Párisban fog összeülni.

New-York, augusztus 5. A „New-York He-rald”-nak jelentik Washingtonból:

Mac Kinley elnök elhatározta, hogy Sza-moán a pago-pagoi kikötőben, melyet 1878-ban az amerikai Egyesült-Államoknak enged-tek át, tengerészeti szénállomást fog beren-deztetni. Ez a határozat megdönti Cleveland politikáját és Németországnak tudtára adja Amerika ama szándékát, hogy egy jogát sem adja fel a déli tengeren. A kormány befejezte előkészületeit, hogy a nevezett kikötőbe szén-készletet küldjön. Illetékes helyről kijelentik, hogy a kormány a bonyodalmak lehetőségére való tekintetből célszerűnek tartja, hogy minden e s h e t ő s é g r e k é s z e n l e g y e n.

Páris, augusztus 5. Amint a „Temps”-nak Madridból jelentik, ott meg vannak győ-ződve, hogy zavargásoktól nem kell tartani, mert a lakosság mindenütt a béke mellett van.

Madrid, augusztus 5. Castelar, aki beteg, tudatta Sagasta miniszterelnökkel, hogy ő a béke barátja, de Spanyolországnak erélyesnek kell lennie az Egyesült-Államokkal szem-ben és meg kell mentenie szuverenitását Puerto-Rico szigetén. A karlisták nem hi-zszik, hogy Barrio, a képviselőházi karlista-párt feje, részt vegyen a Sagasta miniszter-elnökkel való tanácskozásban. A „Liberal” Campos tábornaggal folytatott beszélgetést közöl, amelynek folyamán a tábornagy határo-zottan a békekötés mellett nyilatkozott és ki-jelentette, hogy botorság volna a békeföltéte-lek visszautasítására gondolni.

Madrid, augusztus 5. Sagasta miniszter-terelnöknek Silvelával folytatott tanácskozása alkalmával mindketten hangsúlyozták annak a sürgős szükségét, hogy a kamarákat a béke-szerződés tárgyalása céljából összehívják. A miniszterelnök Polavieja, Chinchilla és Azcarraga tábornokokkal is értekezett. Azcarraga azt mondta, hogy ha Spanyolország elegendő haderő fölött rendelkezik, a háborút folytatni kell, hogy előnyös békét köthessenek,

mig ha nem, úgy most kell a békét létrehozni. Sagasta miniszterelnök este még Primo de Rivera tábornaggal, Weyler tábornokkal és Salmeronnal, a republikánusok vezérével fog értekezni. A külügyminiszter Leon Castillótól táviratot kapott, melyeknek tartalmát nem ismerik.

Az angol parlament.

London, augusztus 5. Az alsóház mai ülésén Draiga kérdést intézett az iránt, hogy kapott-e a külügyminiszterium hivatalos értesítést arról, hogy egy nagyhatalom bérbevétel útján vagy pedig más módon egy kikötőt szándékozik szerezni a perzsa öbölben.

Curzon államtitkár azt válaszolta, hogy a kormány kapott ugyan időről-időre hírt efféle óhajtsárról, de a felől, hogy mennyiben tulajdoni-tandó jelentőség e híresztelésnek, nem nyilatkoz-hatik. Az ottani kereskedelemnek körülbelül két harmada az egyesült királyság és a brit birtokok kezében van. Nagy-Britannia politi-kai és kereskedelmi kötelezettségei a perzsa-öbölben kétségkívül oly nagy jelentőségűek, hogy a kormányra nézve külön érdekeket is vonnak maguk után azokon a vizeken. A főoka annak, hogy a kölcsön iránt folyt tárgyalások Perzsiá és a perzsa birodalmi bank közt meghiusultak, az volt, hogy nagyobb összeget követeltek, mint aminőt a bank hajlandó volt adni. Másik ok volt a perzsa kormányban beállott változás és az ezzel kapcsolatban érvényesült erős oppo-zíció a vámbevételek mindennemű ellenőrzése ellen, amely bevételek szolgáltak volna a kölcsön garanciájául. A birodalmi bank az egyetlen ilyen-mű intézet Perzsiában és a brit kormány a le-hető legmesszebb menő támogatásban része-síti a bankot. De a bankkal folyt tárgya-lásoknál a kormány nem kapott értesítést arról, hogy a perzsa kormány oly támogatás bizto-sítását óhajtaná, aminőt az indítványozó hozott szóba. Draige ugyanis azt kérdezte, hajlandó-e a kormány a perzsa kormánynak ugyanoly támoga-tást biztosítani, aminőt a kínai kormánynak bizto-sított.

Megszüntetett ostromállapot.

Róma, augusztus 5. A hivatalos lap ren-deletet közöl, amely az ostromállapotot Livorno tartományban megszünteti.

Király és kormány.

Brüsszel, augusztus 5. Csak utólag tudó-dik ki, hogy a legutóbbi minisztertanács mily viharos lefolyású volt. A király azzal fenye-gette a kormányt, hogy azonnal elbocsátja, ha az őszi ülészakban elő nem terjeszti a had-sereg reformjáról szóló törvényjavaslatot. Egye-lőre még nincs kabinetválság. A király és a kormány közti konfliktus azonban folyton éles-bedik.

Görög fegyverkezés.

Athen, augusztus 5. A görög kormány Németországban megrendelt 88 nagykaliberű ágyut, 30,000 Mauser-fegyvert és 4,500,000 töltényt. A szállítás szeptemberben eszközözendő.

Német ágyunaszád vízrebocsátása.

Berlin, augusztus 5. Arra a híre, hogy teg-nap a danzigi császári hajógyárban vízrebocsátot-ták az „Itis” német ágyunaszádot, Vilmos császár Wilhelmsdóhéból a birodalmi tengerészeti hivatal államtitkárának helyetteséhez a következő táviratot intézte:

„Köszönöm a jelentést az „Itis” ágyu-naszád szerencsés vízrebocsátásáról és sze-rencsét kívánok a haditengerészetnek ereje új gyarapodásához. Honoljon a hajón min-dig ugyanaz a szellem, mint a régi „Itis”-en, amelynek a halálig hű legénységét sem én, sem a haza nem fogjuk elfelejteni soha.”

Stojalovszky pátert elfogták.

Bielitz, augusztus 5. Stojalovszki pátert ma délután egy itteni lebujban elfogták épen akkor, amikor lázító lengyel nyomtatványokat osztogatott szét. (N.-Fr. Pr.)

Milán levele Natáliához apokrif.

Belgrád, augusztus 5. A „Sastava” mai száma újabbán is és most már hivatalos felhatalmazás alapján kijelenti, hogy Milán király levele, amelyet állítólag Natáliához intézett és amelyet szövegét nemrégiben a „Narodni Listy” hozta, apokrif. (N. W. T.)

Kréta.

Athén, augusztus 5. Krétából érkezett jelentések szerint Pottier tengernagy a krétai nemzetgyűlést biztosította arról, hogy a török helyorségek már legközelebb teljesen odahagyják a szigetet. Egyszerűleg életbe fog lépni az autonomia is.

Bányamunkások kongresszusa.

Bécs, augusztus 5. A bányamunkások kongresszusa mai ülésében egyhangulag elfogadta a rokkantak és betegek segélyezéséről szóló törvények megjavítására, valamint a munkásfelügyelők kielégítő javadalmazására vonatkozó határozati javaslatokat. Az összes bányák államosítására vonatkozólag is fogadtak el határozati javaslatot. A jövő kongresszust Brüsszelben tartják.

Bismarck halála.

Amin Bismarck egy egész életen keresztül dolgozott, a mohó újságok néhány nap alatt garmadába hordták, le is csépelelték. Ma már az ő nagy tettei s az ő jó anekdotái szerencsésen el vannak intézve s most már csak azért folyik a hajsza, ami Bismarckban nem volt épen a legszebb. A német kiadók a Bismarck titkos emlékiratait, a német újságok pedig a halotti maszkját kergetik: a szenzációk teljességéből ugyanis csak ez hiányzik még. S ahogy a táviratok érkeznek, a legkevesebb tud még valami újat mondani a Bismarck életéről és haláláról, de a legtöbb jelenti, hogy még orvul is hozzá próbáltak férközni ravatalához s hogy már eddig is körülbelül tíz kiadó hirdeti kizárólagos joggal a Bismarck titkos emlékiratainak kiadását. Ez az üzleti versengés a maga lármájával az idegent szinte kikökönteti a gyász hangulatából. Pedig azért kétségtelen, hogy a nagy németiség Bismarckhoz méltó gyászában és II. Vilmos nevezetes szövege igazán a nemzeti érzés kifejezője.

A mai napon különben a következő táviratok érkeztek:

Bismarck holttestének lefénnyképezése.

Friedrichsruhe, augusztus 5.

A Bismarck-család rendkívül meg van botránkozva amiatt, hogy egy Sponer nevű erdész két hamburgi fotográfusnak megengedte, hogy közvetlenül Bismarck herceg halála után a parkra nyíló ablakon át a halottas szobába bejussanak s ott főlvételeket készítsenek. Az erdészt azonnal elbocsátották. A rendőrség Berlinben és egyéb városokban elkobozta a fénykép-lemezeket. Egy Grosser nevű festő ellen is megindították a büntető eljárást, mert a „Lokalanzeiger” számára vázlatot készített a halotról. Lenbach egy újságírónak azt mondta, hogy Bismarck herceg néhány hét előtt a következő nyilatkozatot tette:

— Halálom után nem akarok sem pompát, sem fényt. Az életben már amúgy is sok komédiát játszottam nekem.

Friedrichsruhe, augusztus 5.

Hétfő éjjelre következő reggeli két óra körül történt, hogy az az erdész, aki a fényképezésnél segédkezett, két hamburgi fényképezést előzetes megbeszélés után bebocsátott a halottas szobába. Két kocsis vigyázott arra, hogy a fényképezőket a munka közben meg ne lepják. A két kocsis minden utógondolat nélkül engedelmességet az erdésznek. Ezalatt két felvétel készült el. Az egyik felvételen Bismarck fején rajta van az a kendő, amelylyel az állát felkötötték, a másikon már nincs

rajta. A fényképezőkben tehát meg volt az a hallatlan merészség, hogy a nagy halotthoz még hozzá is nyultak. Az alkalmat a lehető legteljesebben kiaknázták.

Az illető erdészt azonnal elbocsátották. Szegény még nyugdíjat sem kap. A már nem épen fiatal embert az elfogatástól csak az mentette meg, hogy Rantzau gróf és grófné az érdekében közbeléptek. A bíróság ennek daczára is foglalkozni fog az esettel. Egyelőre kétes, hogy lopás miatt pörbe lehet-e majd fogni az erdészt és a fényképezőket. Mindenestre subsummálni lehet az esetet a szerzői jog megsértéséről szóló szakaszok alá, amelyek értelmében senkit sem szabad lefénnyképezni az ő saját, illetve az ő jogutódainak beleegyezése nélkül. A kérdés mindenütt fölkelte a jogászok érdeklődését.

Berlin, augusztus 5.

Harden Miksa a „Zukunft”-ban a következőket írja:

1894-ben történt, ama januári nap után, melyet Bismarck a berlini palotában töltött és melyen állítólag megtörtént a kibékülés. Hazamenet a herceg megállította a kocsiját a kastélya előtt és botjával a szemben levő dombra mutatva, így szólt:

— Azt hiszem, hogy feleséggel együtt itt fogom magam eltemettetni. Schönhausenre is gondoltam már, de ott mégis csak idegen vagyok.

Este a herceg ugyanerről a dologról beszélt és humorizálva emlegette azt az ünnepi lármát, mely halála után fog keletkezni. Felesége ekkor ezt mondotta:

— De Ottó, hogyan beszélhetsz ilyen szomorú dolgokat?

— Kedves fiam, felel Bismarck, egyszer mégis meg kell halnom, bármit csinál is Schweningen és én legalább jókor gondoskodni akarok arról, hogy a holttestemmel visszaélest ne követhessenek el. Én nem szeretnék — amint a berliniek mondják — szép halott lenni és egyike amaz ismert őszinte embereknek, akik titokban gyászkomédiát rendeznek. Talán ez az egyetlen dolog, ami még megijeszthet engem.

Bismarck halálának oka.

Hamburg, augusztus 5.

Orvosi részről most már őszintén bevallják, hogy mibe halt bele Bismarck. A halál oka erős csontbaj volt, amely a herceget már régebb idő óta arra kényszerítette, hogy tolokocsin maradjon egész nap. Dr. Schweningen — amint az most köztudomásává lett — már múlt év októberében azt mondta Rantzau grófnak, hogy Bismarck napjai meg vannak számlálva és örülhet, ha április elsejét, születése napját megéri. Schweningen, hír szerint, hiteles jelentést akar kiadni a herceg betegségének lefolyásáról.

Bismarck emlékiratai.

Berlin, augusztus 5.

Bismarcknak legközelebb megjelenő emlékiratairól a „Berliner Zeitung” arról értesül, hogy a kéziratot már 1891-ben vette meg a stuttgarti Kröner-cég, mely a „Münchener Allgemeine Zeitung” megvásárlása után közelebbi összeköttetésbe jutott Friedrichsruhával. Egy látogatás alkalmával azt beszélte Bismarck Krönernek, hogy a külföldről mesés összegeket kínáltak neki emlékirataiért, de ő mint hazafi azt óhajtja, hogy azok német kiadónál jelenjenek meg. Akkor jött létre a szerződés Krönerrel is. A kiadócég arra kötelezte magát, hogy a kéziratot tartalmazó csomagról a pecsétet csak a kancellár halála után nyolcz vagy tizenhárom nappal törli fel.

A kézirat legnagyobb részben Bismarck saját kezírása és csak a függeléke van Chrysanther által írott részek. A nyomtatás még eddig nem történt meg, hanem a legközelebbi időben meg fog történni. Mindazonáltal a kiadás megjelenése még jó ideig fog magára várni. Mert a német kiadásal egyidejűleg angol, orosz és francia kiadások is tervezetnek, melyeknek lefordítása hosszabb időt igényel. A kiadó azt is tervezi, hogy Bismarck em

lékeit Amerikában az utányomás elől megvédelmezi. Az ehhez szükséges fordítások szintén sok időt vesznek igénybe. Ha minden összevág, akkor a kiadás karácsonyra várható, amikor a könyvpiacon oly könyv fog megjelenni, mely bizvást az egész világon legnagyobb érdeklődésre számíthat.

Berlin, augusztus 5.

A „Nationalzeitung” mai száma megbízható helyről eredő értesülés alapján kijelenti, hogy az a hír, mintha Bismarck herceg memoir-jait a stuttgarti „Union” könyvkiadócégnek adták volna, nem felel meg a valóságnak.

A halottas szoba.

Friedrichsruhe, augusztus 5.

A friedrichsruhei kastélyban úgy a halottaszobát, mint a herceg által használt többi terem örök időre abban az állapotban akarják megtartani, amelyben a herceg halálakor voltak. Így a földszinten levő szoba ablakdeszkáján most is ott van az a csomag dohány, amelyből Bismarck élete utolsó napjaiban a pipáját megtömté. A koszorúk szalagjait, amelyek visszamaradnak Friedrichsruhában, a schönhauseni Bismarck-muzeumba viszik.

Bizalmas vallomások.

Sir William Richmond angol festő, aki 1887-ben Friedrichsruhában tartózkodott, több levelet írt onnét hozzátartozóinak. Ezekből a levelekből most többet a nyilvánosság elé bocsátanak. E levelek szerint a herceg akkoriban azt a nyilatkozatot tette Richmond előtt, hogy Németország csakis Olaszországgal vagy Angliával léphetne természetes szövetségre. Már negyvenöt év előtt mondotta egy felkészöntőben egy hajón, amelyen angolok is voltak, hogy:

— Poroszországnak hadsereget, Angliának flottát; akkor bátran szembeszállhatunk az egész világgal. És még máig sem változott meg ez az ítéllete.

Továbbá még így ír Richmond:

— A hercegnek igen jó véleménye van Salisbury lordról. „Ha csak gyorsan fogna hozzá a dologhoz és nem várna mindíg a közvéleményre!”-tette hozzá a herceg. „Önöknél, Angliában, igen sok részre szakadtak a pártok. Két párttal még csak elbánik az ember, de ötlet vagy hatalm — lehetetlen.” Az ir-kérdésről folytatott beszélgetés közben a következőket mondta Bismarck: „Minél inkább meggyőződom arról, hogy helytelen dolog volna, ha most adnák a home-rulet Irlandnak, annál inkább belátom azt is, hogy mindjárt kezdetben jó lett volna megadni neki. A sok ide-odabeszélgetés csak gyöngíti azokat a kormányokat, amelyek a home-rule megadásának eszméjével foglalkoznak. Végre is kitűnnék, hogy minden agitáció célra vezet, ha az agitátorok kitartók. Indiában is elkezdénének mozgolódní, ahol a sajtó ugyszólván örült szabadságot élvez.” „Sir — folytatta aztán felém fordulva — ön politikus és meg tudja érteni az ilyen nehézségeket.” Azután még a szocializmusról, a terrorizmusról és a belső forradalomról beszélt.

— A mi forradalmunk — mondotta — a francia háború idejében, hetven év előtt volt. Az önöké csak ezután jön. A háború meg fogja önöket lepni és megmutatja, hogy hogyan kell ennek történnie.

Más levelekben a következőket mondja Richmond: „Ma összesen kétszer tilt a herceg, mindössze egy órahosszat. Igen jó vázlatot készítettem róla. A herceg sok mindenfélét beszélt el ifjúkorából, amikor hat üveg bor még meg se kottyant neki. „Ah, mondta a herceg, az angol politika nagyon hanyatlott, mióta az angol államférfiak nem bírják el a bort. Tulságosan óvatosak, sohasem követnek el valami merész csinyt. Atyám nem engedte, hogy katona legyek, amit én nagyon sajnáltam. Szigorúan fegyelmezett életmód mellett erősebb ember lettem volna.”

— Igen, feleltem, csakhogy akkor nem teremtette volna meg a német birodalmat.

— Meglehet, hogy nem, hanem akkor talán inkább rám hallgatott volna a korom. Mindenkör az volt a főladatam, hogy odáig vigyem, hogy minden körülmények között tudjak dolgozni. Igen so-

Uj villamos iparrészvénytársaság van Bécsben alakulóban, amelynek czime „Osztrák Unio villamostársaság” lesz.

Francia borbeviteli vám. Borkivitelünk Franciaországba az utolsó években nagyon hanyatlott. Mig 1892-ben még 80.503 hektoliter bor ment ki Franciaországba a közös vámterületről, addig a múlt évben egészben 320 hektolitert küldtünk Bordeauxba. De ezára ennek érdekelni fogja a termelőket és kereskedőket, hogy a francia képviselőház egyik csoportja beadványt intézett a földművelésügyi miniszteriumhoz, amelyben az eddigi 7—11 frankos importvám 18—25 frankra való fel- emelését indítványozza.

Kőbányai sertesplacc, aug. 5. Magyar elsőrendű: Öreg nehéz (páronként 400 kilogrammon felüli súlyban) — krajczárig. Közép (páronként 300—400 kilogramm súlyban) — krajczárig. Fiatal nehéz (páronként 320 kilogrammon felüli súlyban) 59—59½ krajczárig. Közép (páronként 251—320 kilgrig terjedő súlyban) 59—59½ kr. Könnyű (páronként 250 kilgrig terjedő súlyban) 60—60½ kr. Szerbiai: Nehéz (páronként 260 kilgr. felüli súlyban) 59—59½ krajczárig, közép (páronként 240—260 kilogramm súlyban) 59—60 krajczárig. Könnyű (páronként 240 kilogrammig terjedő súlyban) 59—60½ krajczárig. Sertésalászáma: 1898. aug. 3. napján volt készlet 45.284 darab, aug. 4-én felhajtott 478 drb, augusztus 4-én elszállított 337 darab, augusztus 5-ére maradt készletben 45.425 darab. A hizott sertés üzletirányzata változatlan.

Budapesti konzum-sertésvásár, aug. 5. A ferenczvárosi petroléum raktárnál levő székesfűrészi konzum-sertésvásárra 1898. augusztus 4-én érkezett 361 drb. Készlet 190 darab, összes felhajtás 481 drb. Elszállított budapesti fogyasztásra 390 drb, elszállítatlan maradt 101 drb. Napi árak: 120—180 kilós 58—60 kr, 220—280 kilós 58—60 krajczár, 320—380 kilós 58—60 kr, öreg nehéz 58—60 krajczár, malacz 38—40 kr. A vásár hangulata lanyha volt.

Budapesti borjuvásár, augusztus 5. A mai vásárra felhajtott 610 darab belföldi borju, eladatott 610. Napi árak: belföldi borjak 30—43 forint, kivételesen 44 forint.

Közlekedés.

Alpesi vasút megnyitása. Zürichből jelenti egy mai táviratunk: A Sernon-Matterhorni alpesi vasút megnyitását e hónap 20-ára tűzték ki. Ennek a vasútnak megnyitásával a legnagyobbszerű alpesi vasutat adják át a forgalomnak.

Vasúti kimutatások. A déli vasút kimutatása 4.083.430 forintnyi bevételt tüntet fel, ami 22.318 forintnyi többletnek felel meg. A végleges leszámolás januártól márcziusig 231.503 forintnyi többletet mutat. — Az osztrák-magyar államvasút bevételé 2.313.020 forint, ami 1231 forintnyi kevesletnek felel meg. A leszámolás márcziusig 92.761 forint többletet eredményez.

Szakirodalom.

A „Magyar iparoktatás” havi folyóiratának most megjelent 20-ik füzetével második évfolyama bezárult. Hazai iparoktatásunk a közlönye fontos missziót teljesít a maga körében. Jelen II-ik évfolyam huszonegy szerzőnek harmincznyolcz szakdolgozatát tartalmazza s ötvenhatra rug azon szakcikkek száma, melyek az iparoktatás különböző kérdéseivel foglalkoznak. Hat rovat nyilván tartója mindama bel- és külföldi mozgalmaknak, melyek a szakoktatás egyetemes terén lefolyanak. A „Magyar iparoktatás” nem csupán a szakkörök szolgálatában áll, hanem magának az egész iparosoztatásnak is. Egy husz füzetből álló évfolyam előfizetési ára 5 forint.

BUDAPESTI GABONATÖZSDE.

Budapest, augusztus 5.

A hivatalos kimutatás a termés eredményéről — amint jeleztük — tényleg kellemetlen meglepetést keltett az optimisztikus nézetekhez hajló tőzséreknél és az irányzat az egész vonalon megszilárdult. A tegnapi csorba tehát ki volna köszöndíve.

A határidőpiacon zárul a szeptemberi buza 8 forint 28 krajczáron, a márcziusi 8 forint 40 krajczáron, a szeptemberi rozs 6 forint 58 krajczáron, a márcziusi 5 forint 59 krajczáron, a tengeri augusztusra 4 forint 92 krajczáron, szeptemberre 4 forint 96 krajczáron, májusra 4 forint 28 krajczáron. Kenyérmagvaknál és tengerinél tehát mintegy tíz krajczárt tesz az árjavulás.

A leszámoló iroda újabb 4000 métermázsa kukoricza felmondásáról számolt be; de e tételeket simán átvették. Egyébként ma a következő liquidacionális kurzusokat állapították meg: tengerire 4 forint 88 krajczár, repczőre 12 forint 50 krajczár.

A készáru-forgalomban elkel 24.000 métermázsa buza 10 krajczárral magasabb áron. E hó végén való szállítással fizettek 77 kilós búzáért 9 forint 15 krajczárt, 79 kilósért 9 forint 35 krajczárt 3 hóra.

Rozs szintén szilárd irányt követett és 7 forint 15 krajczárig terjedő árakat ért el. Augusztus végén való szállítással elkel 1000 métermázsa 7 forinton budapesti paritással.

Árpa ártartó és 5 forint 60—85 krajczáron értékesíthető Kőbányára. Egy tétel: 1000 métermázsa középárpáért 6 forint 97 és fél krajczárt fizettek Kapuvárott.

Zab keresett, ára 5.70—95 forint Budapestben.

Tengeri, szilárd 5.10—15 forinton értékesíthető Budapestben. Uj tengeriből elkel 2800 métermázsa a téli hónapokban való szállítással 3 forint 80 krajczáron Verseczen.

A külföldi piacok szilárd irányt követtek. Amerikában ¼ centig terjedt az árjavulás, Liverpoolban ¼ pennyvel emelkedett a redwinter jegyzése, Párisban 30 centimes-el a liszt ára. Berlin, London változatlan.

Thomann, a chicagói crop-export, megint megelőzte a washingtoni mezőgazdasági hivatalt havi becslésével az Unió termésére nézve. Tegnap este megjelent kimutatása az augusztus elsejei állapotot veszi alapul és e szerint őszi búzában a kilátások a normális termés 84.2 százalékának, tavaszi búzában 95.8 százalékának és zabban 81.9 százalékának felelnek meg. Thomann, aki eddig nagyon vértelmes ítélt meg a helyzetet, most tehát inkább a hivatalos jelentés becslése felé közeledik. A buza-termés eszerint az Egyesült-Államokban a lig le sz majd 600 millió bushel.

Előfordult készáru-eladások.

Table with columns: Mennyiség, Ár, Hely, etc. listing various grain transactions.

Raktárállomány:

Table showing warehouse stock for Buza, Rozs, Árpa, Zab, Tengeri, Liszt.

Előfordult határidőkötések.

Table with columns: Ár, Határidő, Kezd., Forgalom, Zár., Kezd., Forgalom, Zár. listing forward contracts for various grains.

Hivatalos készárnyegyzések.

Table with columns: Ár, Határidő, Kezd., Forgalom, Zár., Kezd., Forgalom, Zár. listing official grain prices.

Hivatalos határidőjegyzések.

Table with columns: Ár, Határidő, Augusztus 5-én, Augusztus 4-én, Leszámoló árnyalványok listing official forward contracts.

BUDAPESTI ÉRTÉKTÖZSDE.

Budapest, augusztus 5.

A jó hangulatban, mely az utóbbi napokban a tőzsdén uralkodik, ma ismét megszilárdult az üzlet. Már megnyitáskor élénkebben indult; délben pedig újabb áremelkedések voltak konstatalhatók, különösen a magyar papirok voltak keresettebbek. De az osztrák államvasút iránt is nagyobb érdeklődés nyilvánult, mikor híre érkezett, hogy a legújabb időszaki kimutatásában a tavaly elleni hiány csak csekély 1280 forint, míg a márcziusi végelszámolás 92.000 forint többletet derített ki. Az osztrák hitelt is csak ezután kezdték jobban vásárolni és keresték lassan emelkedő ár mellett egész délutáni 3 óráig. Ekkor azonban külföldi alacsonyabb árfolyamokra újabb lánghulás állt be, mely elsöpörte a napi áremelkedéseket. A délutáni zár- lat kevés különbséggel olyan, mint a tegnapi.

Az előtőzsdén: Magyar hitelrészv. 397.75—398.—, Osztrák hitelrészvény 363.70—364.20, Osztr.-magyar államvasút 361.50—362.—, Közuti vasút 390.50—391.—, Jelzálogbank 251.75—252., Leszámitoló bank 263.80 forinton kötöttett.

Délutáni 11 óra 25 perczkor zárulnak: Osztr. hitelrészv. 363.70, Magyar hitelrészv. 397.75, Aranyjárdék 120.80, Koronajárdék 98.90, Leszámitoló-bank 263.80, Jelzálogbank 251.75, Rimamurányi 254.—, Osztrák-magyar államvasút 361.70, Déli vasút 77.25, Villamos vasút 257.25 forinton.

A budapesti értéktőzsde hivatalos árjegyzései 1898. augusztus 5-én.

Table with multiple columns listing various securities, bonds, and exchange rates. Includes sections for 'Állampapírok', 'Záloglevelek', 'Részvények', and 'Sorejegyek'.

SZÍNHÁZAK.

Budapest, szombat, 1898. augusztus 6-án.

VÁROSLIGETI SZINKŐR

Igazgató Föld Zsigmond.

Szilágyi Kornél, a Magyar színház tagja, mint vendég.

Háromláb kapitány.

Érkes bohócat 3 felvonásban. Irt: Köressy Alhört és Faragó Jenő. Kezdet 7 órákor.

BUDAI SZINKŐR

Az össze-vissza fogadó.

Operetta 3 felvonásban. Kezdet 7 órákor.

KISFALUDY-SZÍNHÁZ Ó-BUDA.

Igazgató: Fojer Dezső

Brankovics György.

Kezdet 7 és fél órákor.

Finom női főhősnémű és menyasszonyi kelengyéket. Júlianus Árbau, legnagyobb vállalkozó ajánl.

Kanitz Ferencz és fia

szepeességi vásáraktára Budapest, IV., Kossuth Lajos-utca 11.

Czimbalom advertisement with decorative border and text describing the instrument and its benefits.

FOGAK advertisement for dental services by Dr. Neufeld.

MERCUR Bank and investment company advertisement featuring a logo and details about a 390,000 corona lottery.

A Kőbányai Király-Sörfőző advertisement for beer, mentioning Malátasöre and Legkellemesebb üdítő-ital.

Hirdetések advertisement for advertising services in the newspaper.

Mikszath Kálmán Katángy-Naptár-a 1899-re advertisement with decorative border.

butor-raktárunkat advertisement for a warehouse located at Kecskeméti-utca 6.

NEMES ÉS LENGYEL Nagy bolthelyiség advertisement for a large store.

